

stvo pravi: železnica nam je ves zaslužek uničila, Tržačani pa do kraja življenje. Voda jim je pa tu pol življenja! Bistričani sami so se se ve da radi podpisali, ker bodo tolike svote potegnili. in jim bode še vse drugo razun vode ostalo. V kupčijski pogodbi je paragraf, da vzamejo Tržačavi vodo samo od 8. ure pa do 6. zjutraj, drug paragraf pa pravi, da bodo toliko vode vzeli, kolikor je bode. In to na 12.000 metrov in še več. Tržačani dobro vedó, da bodo vso vodo pobrali, zato so pa tudi obljubili 2 do 3 vodnjake napraviti! — Prodaje vode ne bode samo Bistrica občutila, ampak še 4 okraji bodo zadeti. Ker je ta voda toliko imenitna in gre za vžitek toliko ljudstva, se trdno zanašamo na našega, za blagor ljudstva čez vse vnetega in skrbnega okrajnega glavarja gosp. viteza Globočnika, da nas bo pred toliko nesrečo vsaj on ubranil in varoval, da ne bo ljudstvo še večih nadlog trpelo, kot jih zdaj trpi! — Pa še nekaj veselega: Sliši se, da misli blagi gosp. D. (ki je tudi pogorelcem v Knežaku 100 gold. podaril) onim sirotam, katerih posestva je za male tisoče kupil, hiše prepustiti, kar je jako blagodušno in usmiljeno!

Iz Borovnice 21. nov. (*Poslano.*) V zadnji številki vašega cenjenega lista je bil od tukaj dopis s podpisom K. natisnen. Ker pa sem bil od nekaterih naših ljudi kot pisatelj onega dopisa natolcevan, zato sem prisiljen sl. vredništvo prositi, da blagovoli naznaniti, da jaz nisem tega članka pisal.

Josip Keržič, oino-pomolog.

Podpisano vredništvo potrjuje popolno resnico tega dopisa.

Vred.

Iz Ljubljane.

✦ Doktor Janez Bleiweis.

S solznim peresom zapišemo to ves slovenski svet stresajočo novico, ker žalibog sgodilo se je to, česar nikakor nismo še pričakovali. V zadnjem listu smo s težko roko pisali, da je oče Slovencev obolel, a vendar nam je bilo v tolažbo še to, da smo mogli pristaviti, da mu je odleglo in da se je smrt odmaknila daleč od njegove postelje. Varali smo se! Po kratkem odnehanji je slavnega in preblazega bolnika prijela v petek bolezen še huje in ga ni več spustila, da je moral izdihniti svojo blago dušo.

Dan 29. novembra t. l. je tisti nesrečni, ko je izgubil narod slovenski svojega očeta in nenadomestljivega voditelja, a družina njegova ljubega in milega očeta. Otrpnilo je srce, ki je vse, vse in vsigdar za narod bilo.

Žaluj národ, domovina žaluj! Ni ga več tistega, ki je bil ponos tvoj!

Res, prebitko nam je poročati o dogodbi, ki, čeravno pričakovana in neizogibljiva, je prišla vendar pre naglo in potrla nas, kakor bo potrla vse slovenske pokrajine. Začetkom preteklega tedna je bil dr. Bleiweis, ki je vsak dan hodil ven, jel domá ostajati in nadlegovalo ga je prehlajenje; v sredo je pa vendar toliko okreval, da se prijateljem in častilcem, ki so ga obiskovali, trden zdel in niso mislili, da bo kaj hujega. V petek pa ga je zopet huje prijelo, zdravniki dr. Valenta, dr. Schiffer in njegov sin dr. Karol Bleiweis so kmalu spoznali, da slabotno telo blazega gospoda ne bo moglo se dolgo vstavljati pritisku bolezni, čeravno je duh bil

neprenehoma zdrav in krepek. Res, čuda vredno je bilo, kako se je prav do zadnjega brigal za svoje „Novice“ tako, da mu je vrednikovo pero prav smrt iz rok izvila. Za več kot pol današnjega lista je on še vedel, akoravno pisati roka ni več mogla.

Ko se je zvedelo o hudi dragemu življenju preteči nevarnosti, je postalo vse mesto nemirno. Neprenehoma so hodili in pošiljali ljudje vseh stanov popraševati po njegovem zdravju, deželni predsednik g. Winkler je bil celó še pred smrtnim trenutkom pri njem. Četrť ure po polnoči je udarila zadnjikrat žila, potem je zastala po otrpnenji pljuč. Srce je nehalo bít. —

Zjutraj si videl po mestu le tužne obraze, še celó nasprotniki naši so mrknili; mrtvaški bron je povedal vsakemu, da umrl je poštenjak, narodu pa, da je smrtna kosa pokosila velikana. Solze, žalost, molitev — vse to je bilo videti po mestu, le veselega obraza ne. Ugasnila je bila življenja luč prvemu Slovincu, prvemu Ljubljančanu; na Ljubljano se je vlegla gosta megla žalosti, ki je vsakemu — dá — vsakemu stiskala prsi.

In zdaj?! Mili nam Bog! Zdaj se podviza vse, skazati svoje sočutje do blazega Ranjcega s krasnimi venci, katerih je do zdaj, ko to pišemo, uže nad 50, (med drugimi je ljubljanskega mesta državni poslanec vitez Schneid iz Gorice poslal krasen venec z napisom „nenadomestljivemu prijatelju“), vse dere v mrtvaško hišo kropit nenadomestljivega Ranjcega in gledat obraz minulega, čegar duša se uže v večnem raju veseli.

Pogreb bo jutri v četrtek 1. decembra popoldne ob štirih.

Hladneje poročilo o njegovih zadnjih urah in obširneje črtice bomo priobčili brž, ko se nam vleže vsaj nekoliko žalost, ki nam prsi stiska in roko ustavlja ter nam v pero sili vedno le — solze.

Da, solze!

Vreden jih je Ranjki, naj mu tekó!

— Kakor zvemo ravnokar, nameravajo jutri v četrtek 1. decembra ob štirih popoldne, ko bo v Ljubljani dr. Bleiweisov pogreb, po vseh cerkvah po deželi zvoniti. Gotovo lepa misel, naj pojó zvonovi očetu naroda povsod, kamor pride žalostna novica o njegovi smrti!

— (*Vence za dr. Bleiweisa*) so si telegrafično naročili med drugimi Slovenski poslanci, nadalje vsled enoglasnih klubovih sklepov: Česki klub z napisom na belo-rudečem traku: „Nesmrtelnym zasluham Dr. Jan. Bleiweisa klub česky v rade říšské“ — in Hohenwartov: „Klub des rechten Centrums“. Vsi trije naročeni venci izdelujejo se iz lavora v veliki krasni obliki.

— Dr. Fr. Vok, beležnik v Vipavi, imenovan je beležnikom v Ljubljani.

Novičar iz tujih in domačih dežel.

Z Dunaja. — V obeh zbornicah državnega zbora se delo začinja: v gosposki zbornici, kateri je zdaj zagotovljena konservativna večina, ima kmalu v obravnavo priti Lienbacherjev šolski predlog po sklepu poslaniške zbornice, — ta pa je svojim odsekom v posvetovanje dala postavi o poštnih hranilnicah in o skladanji zemljišč; zadnja je za kranjsko deželo in njena skoraj čisto razkosana zemljišča največe važnosti. — Klub desnega središča (Hohenwartov) šteje zopet 42 udov, središčni klub pa uže le 17; pričakuje se, da se tudi ti kmalu vrnejo v svoje staro gnjezdo.

Prošnja. V imenu založništva „Novic“ prosim uljudno vse častite dopisnike in prijatelje našega lista, da blagovoliijo „Novicam“ tudi za naprej ohraniti vso staro prijaznost in podporo, da nam bo moč, „Novice“ ohraniti v duhu nespremenjenem, katerega so se stanovitno držale do svojega XXXIX. tečaja. — Založništvo bo radovoljno vso svojo skrb obračalo v ta namen.

Dr. Poklukar.